

du na to, jakého druhu je nový čin a z jakých pohnutek byl spáchan. V tomto případě obžalovaný, byv dřívějším rozsudkem odsouzen pro čin spáchaný z pohnutek nízkých a nečestných podmíněně se zkušební lhůtou dvouletou, mohl by býti podle 2 odst. Šu cit. zákona odsouzen podmíněně pro nový čin teprve po uplynutí 10 let, počínaje okamžikem, kdy bylo vysloveno, že se osvědčil resp. kdy byl trest vykonán, nebo pravoplatně promínut nebo jeho výkon promlčen. Poněvadž zde těchto předpokladů není, bylo podle zákona nové podmíněné odsouzení vyjádřeno. První soud vycházející z právně mylného výkladu překročil svým výrokem o podmíněném odsouzení své trestní oprávnění a zavinil tak zmatečnost podle č. 11 Šu 281 tr. ř.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 25. června 1925 čj. Zm I 327/25-4.

Výrok hanobící republiku samu může býti přečinem podle Šu 14 č. 5 zák. na ochranu republiky, nikoli však přestupkem podle Šu 20 tohoto zákona. Podle Šu 14 č. 5 zák. na ochranu republiky netřeba, aby hanobení vyvolalo u posluchačů nepřátelské smýšlení proti republice.

Nejvyšší soud vyhověl zmatečné stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Y., pokud jím byl obžalovaný Č. R. uznán vinným přestupkem podle Šu 20 odstavec druhý zákona ze dne 19. března 1923 čís. 50 Sb. z. a nař. v podstatě z těchto důvodů:

Nalézací soud neshledal ve výroku obžalovaného přečinu podle Šu 14 č. 5 zákona na ochr. rep., jak bylo žalováno, s odůvodněním, že výrok: »Já vám s . . . na takovou republiku«, byl sice pronesen způsobem surovým a veřejně v nádražní kanceláři v Jablonném n./Orlicí před zástupem 15—16 lidí, čekajících na vlak ve vedlejší místnosti, do níž vedlo z kanceláře otevřené okno, že však výrok ten nebyl způsobivý, snížiti vážnost republiky nebo ohroziti obecný mír v ní proto, že prý obecenstvo na nádraží přítomné po pronesení výroku bylo popuzeno a nepřátelsky zaujato proti obžalovanému a nikoliv proti republice. První soud shledal v citovaném výroku pouze skutkovou podstatu přestupku podle Šu 20 č. 2 zák. na ochranu republiky s odůvodněním, že prý obžalovaný, maje urážlivý a hanobící úmysl proti republice, potupil svým výrokem její jméno, t. j. vyjádřil neúctu a nevážnost k republice jako činiteli nad ním postavenému.

Toto odůvodnění vychází z právně mylného výkladu zákona ve dvojnásobném směru: Především přehlíží, že závadný výrok, úmyslně hanobící republiku samu a nikoliv pouze její jméno, může zakládati sice přečin podle §u 14 č. 5 zák. na ochranu rep., nikoliv však přestupek podle §u 20, který zde vůbec nemůže přijíti v úvahu. Skutkovou podstatu přečinu podle § 14 č. 5 nelze pak vylučovati, jak mylně činí nalézací soud, proto, že závadný výrok nevyvolal u posluchačů nepřátelského smýšlení proti republice, stačilo, že hrubý a nízký výrok obžalovaného; zlehčující republiku mohl snížit její vážnost v očích přítomných — před nimiž ji obžalovaný hanobil — a této možnosti nelze vyloučiti, posuzuje-li se věc objektivně.

Rozhodnutí nejvyššího soudu z 16. září 1925 čj. Zm I 391/25-4.

L I T E R Á R N Í Z P R Á V Y.

Dr. Vladimír Solnař: **Neurčité odsouzení.** (Příspěvek k teorii reformačního systému se zvláštním zřetelem k československé osnově trestního zákona.) Doplněný zvláštní otisk z časopisu »Sborník věd právních a státních, ročník XXV., seš. 3—4, Praha 1925, 88 stran.

Dr. Solnař podal již druhému sjezdu českých právníků, konanému v Brně 1925, posudek o otázce neurčitého odsouzení. Nyní pak prohlubuje své tehdejší úvahy ve knize v nadpise uvedené.

Zmíniv se v úvodě o námitce činěné neurčitému odsouzení, že je nepřijatelná, nevhodná a zbytečná, omezuje nejprve thema na neurčité odsouzení jako prostředek výchovy, máje za to, že neurčité odsouzení jako prostředek eliminace by vyžadovalo rozboru otázky boje proti zpětnosti, který by od vlastního problému odvedl příliš daleko. V § 1 »Trvání a způsob trestu« naznačuje, že odplatný trest je určitý jen, pokud jde o trvání, avšak nikoliv pokud jde o způsob, neboť v tomto směru je určován teprve výkonem. Reformní návrhy usilují jednak o to, aby způsob trestu byl určen již zákonem, jednak snaží se naopak zase přizpůsobiti trvání trestu jeho výsledkům; staví tudíž, pokud jde o neurčité odsouzení, jen neurčitost trvání vedle dosavadní neurčitosti způsobu, již chtějí omeziti.

V § 2 (»Neurčité odsouzení v trestním sy-